

РЕШЕНИЕ

№ 27003

гр. София, 05.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в публично заседание на 10.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **6666** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „НИКОЛА ЧЕЗАРИ“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], [улица], ет.2, офис „Угомен“, представлявано от управителя Л. Н., чрез адв. В. от САК, срещу решение № ПИ-170/10.06.2025 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение подадена жалба срещу ПНОМ № С250022-022-0051161/14.05.2025 г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С.. С постановлението, на основание чл. 195, ал.1 - 3 ДОПК, за обезпечаване на публично вземане в размер на 547 429.39 лв., включващо 404 865.94 лв. и лихви 142 563.45 лв., са наложени обезпечителни мерки, изразяващи се в запор върху притежавани от лицето ценни книги – дружествени дялове в „ТОП ДЖИН“ ООД с обща номинална стойност 1 000 000.00 лв.

В жалбата оспорващият поддържа, че решението на директора на ТД на НАП – С. и потвърденото с него постановление са незаконосъобразни. Твърди, че постановлението не е съобразено с материалния закон, а именно, че по никакъв начин не е обоснован изводът, че събирането на данъците ще бъде невъзможно или затруднено. Според жалбоподателя не е обоснована необходимост от налагането обезпечителните мерки, като публичният изпълнител не е изложили съдържателни мотиви, които да обосновават наличието на обезпечителна нужда. Твърди се, че доколкото издаденият ревизионен акт не е влязъл в сила, публичният дълг не е изискуем и ликвиден. Изтъква се, че при налагането на конкретната обезпечителна мярка не е спазено изискването за съразмерност между стойността на запорираните дялове и размерът на бъдещите публични задължения. В тази връзка се поддържа, че в оспореното решение не е обсъден доводът

за свръхобезпеченост. Направената единствено констатация, че вземането ще бъде затруднено, но без посочване на конкретни факти и обстоятелства, обосноваващи този извод, водят до немотивираност на акта.

В съдебно заседание чрез процесуалния си представител жалбоподателя поддържа жалбата и иска отмяна на оспорения акт. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът – директорът на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С., чрез процесуален представител юриконсулт П., оспорва жалбата и моли съдът да я остави без уважение, по мотиви изложени в акта. Претендира юриконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, I отделение, 46-ти състав, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия № Р-2200224004081-020-003/26.11.2024 г., спрямо „НИКОЛА ЧЕЗАРИ“ ООД е възложена ревизия за установяване на задължения за ДДС за данъчни периоди 01.04.2021 – 31.10.2021 г., 01.11.2021 – 31.12.2021 г., 01.03.2022 – 31.03.2022 г., 01.07.2022 – 31.07.2022 г., 01.09.2022 – 30.09.2022 г., 01.12.2022 г. – 31.12.2022 г. и за корпоративен данък за периода 01.01.2021 г.-31.2021 г.

На 11.03.2025 г. е издаден ревизионен акт № Р-2200224004081-091-001, с който са установени задължения на „НИКОЛА ЧЕЗАРИ“ ООД в хода на същото ревизионно производство в общ размер на 536 987.65 лева.

Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С250022-022-0051161 е издадено на 14.05.2025 г. от главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С.. В постановлението е посочено, че данъчно задълженото лице не е спазило разпоредбата на чл.178, ал.1 ДОПК, обект на изпълнение са публични задължения, за които е налице изтекъл срок. Задълженото лице не е обявило цялото си имущество и не е упражнило правото си на избор по чл.214 от ДОПК. Задължението е в особено голям размер. Като мотив за налагане на мерките е посочено, че без тях ще бъде невъзможно или значително затруднено събирането на публичния дълг.

В случая е издаден ревизионен акт, с който са установени размери на публичните задължения.

Срещу процесното постановление е подадена жалба по административен ред, по която директорът на ТД на НАП – С. е постановил решение № ПИ-170/10.06.2025 г., с което е оставил жалбата без уважение, приемайки, че са налице материалноправните предпоставки за налагане на предварителни обезпечителни мерки. Решението е съобщено на жалбоподателя на 12.06.2025 г. по електронен път.

Жалбата до съда е подадена на 19.06.2025 г.

В хода на съдебното производство е прието заключение на съдебно-оценителна експертиза, според което пазарната стойност на 100 % от капитала на „ТОП ДЖИН“ ООД, съответстваща на 1 000 000 дружествени дялове, към 14.05.2025 г., е определена приблизително на 1 039 000 лева, като стойността отразява икономическото състояние на дружеството към релевантния момент.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е допустима. Подадена е в срока по чл. 197, ал. 2 ДОПК, от лице с правен интерес от оспорването, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, и след изчерпване на задължителния административен ред за обжалване.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 197, ал. 1 ДОПК – директора на компетентната териториална дирекция на НАП, а потвърденото с него постановление изхожда от материално и териториално компетентен публичен изпълнител. Актовете са постановени в изискуемата писмена форма и формално съдържат необходимите реквизити. Не се установяват съществени нарушения на административнопроизводствените

правила, свързани с компетентността или формата, които сами по себе си да обуславят отмяна на акта.

Предмет на съдебния контрол в настоящото производство е както решение № ПИ-170/10.06.2025 г. на директора на ТД на НАП – С., така и потвърденото с него ПНОМ с изх. № С250022-022-0051161/14.05.2025 г., доколкото по силата на чл. 197, ал. 2 и ал. 3 ДОПК съдът следва да извърши цялостна проверка за законосъобразност на наложените обезпечителни мерки.

Съгласно чл. 121, ал. 1 от ДОПК в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни, като съгласно, ал. 2 предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на чл. 195 с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197, а съгласно, ал. 3 предварителните обезпечителни мерки се налагат върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Ако това не е възможно, наложените обезпечителни мерки следва да не спират извършването от ревизираното лице дейност. Съгласно чл. 195, ал. 7 ДОПК, обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините, установени или установяеми по реда на, ал. 5.

Съгласно чл. 197, ал. 3 ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5. Законът поставя отмяната на наложена обезпечителна мярка в зависимост от наличието на предвидените в, ал. 3 на чл. 197 ДОПК абсолютни условия. Разпоредбата на чл. 195, ал. 2 от ДОПК обаче поставя като изискване за допускане на обезпечението наличието на обстоятелства, свързани с невъзможност или затруднение за събирането на публичното задължение. Обезпечителната мярка, представляваща едновременно защитата и санкцията, в които се състои обезпечението на конкретно вземане, следва да съответства на вземането на държавата. При определяне на обезпечителна мярка следва да се вземе предвид, както обезпечителната нужда за налагане на обезпечението, така и интересите на длъжника, като мярката не следва прекомерно да го обременява. Това изискване произтича пряко и представлява проявна форма на един от основните принципи в административното производство - принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК, приложим в настоящото производство на основание § 2 от ДР на ДОПК. Този принцип изисква упражняване от страна на административния орган на възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най - необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. Разпоредбата на ал. 5 на чл. 6 от АПК задължава административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

В тежест на административния орган е да установи всички фактически основания за необходимостта от налагане на обезпечителната мярка. За всеки конкретен случай тя трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен надхвърляща тази произтичаща от преследваната от закона цел. Изводът, че съществува възможност събирането на публичните задължения да бъде невъзможно или значително трудно следва да е

мотивиран и обоснован. Постановлението за налагане на обезпечителната мярка следва да отговаря на изискванията, визирани в чл. 196, ал. 1 ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл. 196, ал. 1, т. 3 от ДОПК, в постановлението следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Налагане на мерките следва да е обосновано от органа съобразно преследваната от закона цел.

В случая, първото отменително основание по чл. 197, ал. 3, пр. 1 ДОПК не е налице. Нито с жалбата, нито до приключване на устните състезания по делото, от „НИКОЛА ЧЕЗАРИ“ ООД са представени доказателства за учредено обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция, държавни ценни книжа, което да обуславя задължителна съдебна отмяна на наложения с ПНОМ заповест за спиране на дружествени дялове. Не е налице и второто отменително основание по чл. 197, ал. 3, пр. 2 ДОПК. За налагането на спорната обезпечителна мярка е налице изпълнително основание по чл. 209, ал. 2, т. 1 ДОПК. Общото правило по чл. 195, ал. 1 ДОПК, че подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания важи за окончателните обезпечителни мерки, които се налагат въз основа влязъл в сила или подлежащ на предварително изпълнение акт за установяване на публично вземане, който представлява изпълнително основание по чл. 165 ДОПК. В случая е издаден ревизионен акт, с който са установени размери на публичните задължения в общ размер на 536 987.65 лева.

Разпоредбите на чл. 127, ал. 2 и чл. 209, ал. 2, т. 1 ДОПК уреждат предварителното изпълнение на РА, независимо от неговото обжалване. Ето защо, твърденията на жалбоподателя за административно оспорване на РА № Р-2200224004081-091-001 от 11.03.2025 г. са неотносими към извода за наличие на установени и изискуеми публични вземания, които подлежат на обезпечение по смисъла на чл. 195, ал. 1 ДОПК.

С посочения РА от 11.03.2025 г. са установени задължения по чл. 177 ЗДДС в общ размер на 536 987.65 лв., което правилно е дало основание за решаващия орган да приеме, че размерът на публичните задължения на дружеството жалбоподател е особено голям. Същевременно, проверките в публичните регистри и регистрите на НАП са установили, че дружеството не притежава движимо и недвижимо имущество свободни от тежести активи. Притежава налични банкови сметки, върху които са наложени заповести в размер на 153 000.00 лева, които не са достатъчни да обезпечат изпълнението на публичното вземане. Без наличието на данни за друго имущество, върху което би могло да се наложи обезпечение и доколкото размерът на установените в хода на ревизионното производство задължения е голям, единственият начин за обезпечаване на тяхното събиране, е този чрез наложения вече заповест по спорното ПНОМ № С250022-022-0051161/14.05.2025 г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП С..

Установяването на обезпечителна нужда изисква съпоставка между имущественото състояние на длъжника и размера на неговите публични задължения. Ако при нея се установи, че длъжникът не разполага със свободно от тежести имущество, то е налице обезпечителната нужда, поради което доводите на жалбоподателя за липса на мотиви в тази насока са неоснователни.

Жалбоподателят не е предложил замяна на обезпечение с друго равностойно обезпечение, нито с пари, неотменяема и безусловна банкова гаранция или държавни ценни книжа, по смисъла на чл. 199, ал. 1 и, ал. 2 ДОПК, вр. чл. 208, ал. 3 ДОПК. Съгласно чл. 195, ал. 7 ДОПК обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата, което изискване в случая е спазено. Не се установява съществена несъразмерност на наложените обезпечителни мерки с размера на публичното вземане по смисъла на чл. 208, ал. 1 ДОПК като основание за отмяна на мярката.

Ответникът сочи, че публичният изпълнител няма компетентност да обсъжда по същество констатациите на ревизиращите органи, а действа в условията на обвързана компетентност по отношение на предполагаемия размер на бъдещите задължения и относно мотивите, обуславящи

налагането на предварителните обезпечителни мерки и се ползва от преценката на ревизиращия орган.

В производството по чл. 197 от ДОПК приходните органи, както и съдът, не могат да преценяват изводите на ревизиращите органи относно размера и дължимостта на установените публични задължения. Преценката в обезпечителното производство се ограничава до това дали е налице обезпечителна нужда и дали ще се затрудни събирането на бъдещото публично вземане, като обезпечителната мярка не следва да води до сериозно възпрепятстване дейността на лицето. В случая обезпечението не е насочено върху имущество на длъжника, което е на негово разположение и държане, поради което не би довело до значително затруднение на търговската му дейност чрез избраната обезпечителна мярка.

Наложените обезпечителни мерки са законосъобразни. Те не водят изобщо до възпрепятстване на дейността на ревизираното лице, а и са единствените възможни, след като дружеството не разполага с други свободни активи, достатъчни да обезпечат задълженията в пълен размер.

На последно място следва да се отбележи, че съдът намира за неоснователни твърденията на жалбоподателя за свръхобезпеченост. С налагането на запор върху собствените на данъчно задълженото лице дружествени дялове от капитала на „ТОП ДЖИН“ ООД се осуетява възможността вземането да не бъде събрано. Налагането на запор върху дружествените дялове не ограничава възможността на „ТОП ДЖИН“ ООД да се разпорежда с активите, които са негова собственост, нито се блокира дейността на двете дружества. В закона ясно е посочено, че стойността на запорираното имущество се определя по реда на чл.195 ДОПК. Законът не предвижда възможност за налагане на запор върху част от дружествени дялове до размера на публичното задължение.

От друга страна, жалбоподателят може, ако разполага с други активи, годни да обезпечат предполагаемото задължение, да поиска замяна на наложените обезпечителни мерки по реда на чл. 199 от ДОПК.

С оглед на изложеното, неоснователни са възраженията за нарушаване на принципите на съразмерност по чл. 6 от АПК, във вр. § 2 от ДР на ДОПК, както и за непропорционалност на наложената обезпечителна мярка. В случая са приложими специалните правила на ДОПК, които не са нарушени с издаденото ПНОМ и потвърждаващото го решение.

По изложените съображения решение № ПИ-170/10.06.2025 г. на директор на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение, като неоснователна, жалбата на „НИКОЛА ЧЕЗАРИ“ ООД срещу ПНОМ с изх. № С250022-022-0051161/14.05.2025 г. е законосъобразно, не са налице основания за неговата отмяна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора е основателно искането на ответника за присъждане на възнаграждение за юрисконсулт. Производството по чл. 197, ал. 2 - 4 от ДОПК е особено производство, различно от производството по обжалване на ревизионните актове, поради което специалната разпоредба на чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК е неприложима, а възнаграждението за юрисконсулт е дължимо на основание субсидиарното приложение на чл. 78, ал. 8 във вр. с, ал. 3 от ГПК и следва да бъде определено по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Според последната разпоредба по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 200 до 300 лева. С оглед фактическата и правна сложност на делото съдът намира, че в случая дължимото възнаграждение за юрисконсулт следва да бъде определено в размер на 102.26 евро (с легова равностойност 200 лева).

Така мотивиран и на основание чл. 197, ал. 3 от ДОПК, Административен съд – София град, 46-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „НИКОЛА ЧЕЗАРИ“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], [улица], ет.2, офис „Угомен“, представлявано от управителя Л. Н., чрез адв. В. от САК, срещу решение № ПИ-170/10.06.2025 г. на Директора на ТД на НАП - С. и потвърденото с него ПНОМ с изх. № С250022-022-0051161/14.05.2025 г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП - С..

ОСЪЖДА „НИКОЛА ЧЕЗАРИ“ ООД, ЕИК 831373507 да заплати на Национална агенция за приходите - Териториална дирекция С. разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 102.26 евро.

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: